

Titlu original (eng.): The Song in Winter

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
ROBINETTE, KRISTEN**

Iubind cu speranță / Kristen Robinette
Traducător: Ileana Jitaru

București: Editura și Tipografia Alcris, 2018

ISBN 978-606-736-242-8

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111.31=135.1

Colectia „EL și EA“

KRISTEN ROBINETTE

Iubind cu speranță

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA JITARU.

Editura și Tipografia

ALCRIS

"EL și EA"

1038	Lee Stafford	-Castelul primei iubiri
1039	Mary Morgan	-Niciodată să nu spui niciodată
1040	Caragh M. O'Brien	-Maestrul mângâerilor
1041	Fayrene Preston	-Când înflorește liliacul
1042	Patti Beckman	-Sensul vietii
1043	Marylee Anderson	-De un milion de ori, mâine
1044	Betta Longforth	-Bărbatul altei femei
1045	Dorothy Cork	-Fără regrete
1046	Charlotte Paine	-Jubire și onoare
1047	Carol Bogolin	-Jocul dragostei
1048	Alice Harrison	-Dragoste și ură
1049	Susan Smith	-Frumoasa fermieră
1050	Mary Wibberley	-Datorie de onoare
1051	Miranda Lee	-Dragoste de vânzare
1052	Renee Shann	-Un test dificil
1053	Barbara York	-Dragoste și îndoielii
1054	Lisa Crawford	-Misiune dificilă
1055	Ann Hurley	-Focul creației
1056	Ramona Stewart	-Speranța nu moare
1057	Brooke Hastings	-Atractia mării
1058	Bethea Creese	-Domnița din Cipru
1059	Kate Freiman	-Zeita cu părul de aur
1060	Teresa Dawson	-Festivalul vinului
1061	Renee Shann	-Bărbatul potrivit
1062	Gail Douglas	-Vreme furtunoasă
1063	Monica Lewty	-Dorință nestăvilită
1064	Leigh Stanford	-Balsam pentru rănilor trecutului

Capitolul 1

Total a început în ajunul Anului Nou, când John Brown s-a dus la San Antonio într-o călătorie de afaceri împreună cu patronul și prietenul său, Lemon Covington.

Asemănători din multe puncte de vedere, cei doi bărbați erau totuși foarte diferenți. Pentru început, din punct de vedere fizic: Lemon îl depășea pe John cu un cap, iar acesta din urmă avea părul de un blond mult mai cenușiu decât prietenul său. Dar John era mai ales o fire introvertită, pe când Lemon era un luptător.

Își petrecuseră după-amiaza într-o sală de conferințe împreună cu rechini ai finanțelor care voiau să-l convingă pe Lemon să investească mai mult capital în niște speculații fructuoase.

John îi asculta, impasibil, și lua notițe. Ochii lui căprui, pătrunzători, îi scrutau pe oratori, ca pentru a le

dezvălui intențiile. În acest timp, Lemon încerca să-i cucerească, cu manierele lui binevoitoare și cu aerul vesel.

Chiar dacă soarele cobora deja la orizont și negocierile erau destul de avansate, Lemon refuză să semneze contractul înainte de a-l fi studiat mai cu grijă. Cei doi oameni de afaceri fură obligați să amâne ședința... După ce-i asigurără că proiectul lor va fi studiat cu cel mai mare interes, John și Lemon plecară.

Când ieșiră din clădire, John oftă ușor.

– Ce pușlamale! lăsă el să-i scape însotindu-și remarca și cu o grimasă de dezgust.

– Cu siguranță, chiar dacă ziua a fost instructivă, încuviință Lemon. Oricum... prefer ca banii mei să fie în buzunarele mele decât în ale lor!

– Firește.

– Ia zi, am avea nevoie de aer. Eu tocmai am de făcut niște cumpărături, ce-ar fi să mă însotești?

– Ce cumpărături? Vreun cadou de ultimă oră, pentru revelion?

– Ceva de genul asta, da. Haide, la drum!

John se lăsă condus într-un mare magazin de lângă hotelul Menger, pe Almo Plaza, și Lemon îl duse direct la etajul cu haine pentru femei. Nonșalant ca de obicei, John își văzu patronul trecând în revistă raionul cu rochii de seară... și hotărându-se la o rochie din lame roșu. Scurtă, mulată. Cât se poate de decentă și a naibii de sexy.

Neinteresându-l trăsnăile prietenului său, John nici măcar nu catadicsi să-l întrebe pentru cine simtea el nevoie urgentă să cumpere o asemenea rochie pe un 31 decembrie, la ora cinci după-amiază.

O dată rochia plătită și împachetată, se urcară amândoi în limuzina mare a lui Lemon și se îndreptară spre cartierul rezidențial din nord-estul orașului.

Curând Lemon dădu ordin șoferului să opreasă mașina lângă trotuar, în fața unei cochete vile cu pereti tencuiți în alb și cu acoperișul din țigle roșii.

– Stau doar cinci minute, John.

Apoi, cu pachetul sub braț, Lemon coborî din mașină, urcă aleea ce ducea la intrarea în vilă și sună.

Un pic descumpănat totuși, John examină împrejurimile cu uimire. Acest cartier liniștit de periferie nu era genul de loc pe care extrem de bogatul Lemon avea obiceiul să-l frecventeze.

Se deschise ușa și apăru o Tânără. O brunetă cu picioare lungi și bine făcute, dacă te luai după ceea ce se putea bănuia sub stretch-ul colant. Ia te uită, ea respingea râzând pachetul pe care Lemon i-l întindea... Scutura din cap. izbucnea iarăși în râs. Nu, nici nu voia să audă.

– John! strigă Lemon, cu mâna făcută pâlnie. Ai putea veni o clipă, te rog?

John își stăpâni un ușor gest de agasare. Cu toată prietenia lui cu Lemon, i se părea jenant să facă cunoștință cu această Tânără într-un fel atât de nepotrivit.

Totuși, era imposibil să refuze. Lemon avea felul acesta al lui de a încurca lucrurile... Si apoi... să cunoști o femeie care refuză un cadou de la domnul Covington era ceva care să-i stârnească curiozitatea și unui bărbat mai blazat chiar decât John Brown!

Lemon și Tânără femeie așteptau la intrare pândindu-i reacția. El ieșî în sfârșit din mașină și se duse spre ei fără să se grăbească.

Cu jovialitatea lui de texan, Lemon făcu, vesel, prezentările.

– Margot, el este John Brown. Ai fi ghicit imediat că nu este de prin părțile locului, firește. Este originar din Ohio.

John o privi pe frumoasa brunetă cu ochi de albăstrele. Pe deasupra pantalonului strâmt purta o cămașă albă ale cărei mânci erau sufletecă până la coate. Era incontestabil o femeie încântătoare.

– John, ti-o prezint pe Margot Pulver, continuă Lemon. Eu îi ofer o rochie pentru petrecerea mea de revelion, și dintr-o dată ea își imaginează că am gânduri ascunse. Te rog, explică-i tu situația, John.

Acesta zâmbi politicos.

– Din motive profesionale, Lemon este obligat să invite de revelion o mulțime de persoane antipatice și pisăloage pe care le detestă. Așa că ar dori să aibă printre invitați măcar o persoană care să se distreze cu plăcere.

IUBIND CU SPERANȚĂ

– Exact! confirmă Lemon.

– Mergi și dumneata? întrebă Tânără scrutându-l pe John cu privirea-i albastră.

– M-ar mira să-o fac.

– John n-are chef de petrecere în momentul asta, îi explică cu gravitate Lemon.

– Și de ce, mă rog?

– John, spune-i.

– Sunt foarte deprimat. Trebuie să mă înțelegi: lucrez pentru Lemon Covington.

Râsul tinerei femei răsună cristalin.

Cu aceste cuvinte, John se întoarse și se refugie în mașină. Își înclină scaunul spre spate, dar fără să-i piardă din vedere pe Lemon și pe brunetă. Cu un surâs discret, remarcă faptul că aceasta nu-l invitase pe Lemon în casă. Ia te uită, ia te uită...

Ceea ce nu-l împiedica pe Lemon să vorbească fără răgaz. Cum îi era obiceiul...

Și tot cum îi era obiceiul, își atinse scopul; când se urcă în mașină, micul pachet nu mai exista.

Ce om exasperant! își repetă John cel puțin pentru a mia oară. Consilier financiar al lui Lemon de aproape patru ani, John devenise cu timpul prietenul lui, camaradul lui și omul lui bun la toate. Si avusesese timp din belșug să-și dea seama că ceea ce voia Lemon, voia și Dumnezeu!...

Și cum Lemon își vârâse în cap să-l târască pe John la revelionul lui... John nu avu altă soluție, în această seară de

31 decembrie, decât să se ducă la Cactus Ridge, undeva în inima Texas-ului. Lemon reușise performanța de a-l convinge să asiste la petrecere. Și nu oricum, ci în smoching!

*

Ferma lui Lemon se afla la capătul lumii. Cât de departe vedeați cu ochii, nu erau decât deșert, cactuși și arbori scheletici. Lemon promise această fermă de la mama lui. Tatăl său îi lăsase un pachet de acțiuni. Putea trăi pe picior mare până la sfârșitul zilelor lui.

„Ce plăcuseală!“ gândi John intrând în holul casei mari iluminate feeric. Ajunse în salon luându-se după zgomotul de voci și notele suave ale unei melodii lente cântate de o orchestră. Petrecerea era în toi. Lemon trecea de la un grup la altul de invitați cu o ușurință pe care John i-o invidia. Toți oamenii prezenți în această casă imensă erau prieteni sau relații ale lui Lemon Covington. Se adunaseră cu toții ca să-și ia rămas-bun de la anul ce se sfărtea, și să-l întâmpine pe cel nou. Erau aici și perechi căsătorite, dar cei mai mulți dintre invitați erau celibatari și nu se fereau să arate.

Deodată, privirea îi fu atrasă de scăparea unei rochii din lame roșu, la celălalt capăt al încăperii. Rămase cu gura căscată. Margot Pulver! Dumnezeule! Pe ea, rochia era parcă și mai scurtă, și mai sexy, și mai indecentă decât și-o

IUBIND CU SPERANȚĂ

imaginase! Tânără femeie vorbea cu un bărbat și, din când în când, își dădea capul pe spate cu senzualitate pentru a râde în hohote.

Apoi, dispără într-un vârtej de paiete roșii... De îndată ce John o pierdu din vedere, redeveni morocănos și se așeză în mod deliberat mai la o parte. Ce n-ar fi dat să fie acasă la el, cu o carte bună și un pahar de coniac... Singur!

Singur... Nu se baza pe asta! Lemon se aștepta ca el să-i dea o mână de ajutor pentru a-i convinge astă seară pe vreo doi-trei clienți. De altfel, acesta tocmai venea spre el. Și iată că, fără să stea pe gânduri, îi puse o cupă de șampanie în mână și un sandviș în gură.

– Mănâncă! îi ordona el bine dispus. Consilierul meu financiar trebuie să arate că se distrează. Dacă va juca rolul cavalerului tristei figuri, oamenii vor crede că pot profita de mine!

Să profite de Lemon Covington? John fu cât pe-aci să izbucnească în râs. Avea și de ce!

Își văzu prietenul făcând slalom printre invitați. Zgomotul și veselia creșteau în intensitate. Un eșantion uman fascinant în diversitatea sa pusese stăpânire pe ferma astă mare, pierdută în mijlocul deșertului. Toți erau dornici să petreacă. Dar în programul lui John nu exista distractie. Nu-și dorea decât un singur lucru: să se izoleze undeva și să se gândească în liniste la anul care tocmai trecuse. Și să-și înece melancolia în alcool dacă ar fi avut chef.

Oare, o dată cu venirea noului an, o va putea uita pe Lucilla? Speră din tot sufletul să fie aşa. De acum, cel puțin, nu va mai putea spune: „am văzut-o luna trecută“. Nu, acum va spune: „Am văzut-o anul trecut“. Apoi... „Acum doi ani...“ și într-o zi, Lucilla nu va mai fi decât o vagă amintire.

Numai că, iată, el nu avea niciun chef să uite pe Lucilla. Chiar dacă suferea din cauza asta. Atâta vreme cât amintirile îi vor fi proaspete în minte, un pic din Lucilla va continua să trăiască în el...

Deprimat dintr-o dată, își puse paharul pe o masă și traversă cu pași mari încăperea care răsună de râsete și zarvă de petrecere. De cealaltă parte a vastului hol se afla o bibliotecă ale cărei uși duble erau larg deschise. John se refugia acolo și le închise în urma lui.

Încăperea era luminată doar de flăcările focului din semineu. Era un loc călduros și confortabil, cu fotolii adânci, cu canapele largi. John rămase în picioare, savurându-și singurătatea. Privi pe rând șirurile de cărți luxos legate, tablourile de maeștri care împodobeau peretii, și zări și o carafă de coniac încunjurată de păhărele, așezate pe o tavă de argint. Își turnă din licoarea aurie și se lăsa să cadă într-un fotoliu.

Privirea lui absentă se opri asupra vetreriei semineului fără să vadă. I se păru chiar că o aude pe Lucilla râzând.

Tresări brusc, cu inima bătându-i nebunește. Dar nu, nu era decât o femeie care trecea râzând prin hol...

Oare băuse deja prea mult? Își privi perplex paharul de coniac, de care nu se atinsese, și cu un gest rapid, aruncă lichidul în foc. Flăcările crescuseră și, preț de câteva secunde, încăperea fu luminată puternic. John se ridică să-și pună paharul gol pe tavă.

Zgomotul înăbușit al muzicii ajungea până la urechile lui, la fel ca și râsetele oaspeților. Acum, ai fi zis că o mulțime imensă invadase ferma lui Lemon și se pregătea să transforme în câmp de luptă.

John făcu vreo câțiva pași prin încăpere, apoi se îndreptă spre fereastră și dădu puțin la o parte draperia. Noaptea era clară precum cristalul și luminată de stele scânteietoare.

Se gândi la planetele care gravitau în jurul acestor sori îndepărtați... oare undeva în univers mai trăiau ființe asemenei lui? Se iubeau și ei, se sfâșiau, sufereau la fel ca pământenii?

Cu siguranță! Pământul nu putea fi totuși singura planetă locuită din galaxie! Își aminti că citise undeva că bătrâna noastră planetă era casa de nebuni a universului. Imaginea nu era deloc absurdă, când te gândeai la nebuniile ucigașe de care erau în stare ființele omenești... și mai ales cuplurile.

Cum rumega aşa fel și fel de gânduri, cineva încerca să deschidă ușa. Se întoarse brusc, indispus. Ce intrus își permitea să-l deranjeze în sanctuarul său de moment? Să-l lase în pace!

Din păcate însă, clanța se mișcă. Ușa se deschise. Și intră Margot Pulver, mulată în înnebunitoarea ei rochie roșie.

Intră în încăperă, privi în jurul ei fără să-l vadă pe John și închise ușa în urma ei. Era evident că se credea singură. Atunci, oftă mulțumită și răsuci cheia în broască.

Avea în mâna o sticlă de vin. Văzând tava de argint, luă un pahar, zâmbi ironic de dimensiunea lui ridicolă și bău din vin cu sorbituri mici.

Apoi puse paharul gol pe tavă și făcu aproape înconjurul încăperii. Privind cărțile, din când în când scotea câte una ca s-o răsfoiască. Apoi o punea la loc și-și continua vizita. Părea curioasă și interesată de tot ce-o înconjura.

Se opri brusc în fața unui tablou, un portret în mărime naturală al lui Adam și a Evei. Adam, era reprezentat ca un splendid mascul, o frunză de smochin acoperindu-i sexul. Tânăra femeie se aplecă, părând că privește cu atenție frunza, apoi chicoti ușor. Puse un deget pe frunză și aceasta se dădu în lături. De data aceasta, Tânăra izbucni în hohote de râs.

John se încruntă. Venea de ani de zile în casa astă și Lemon nu-i dezvăluise niciodată această șmecherie!

Deodată, Tânăra trecu prin fața șemineului. John tresări văzând acest trup splendid proiectat ca o umbră chinezescă, învălvuit într-un nimf de paie. Putea să jure că Margot era goală sub această rochie...

Îl străbătu un fior delicios pe șira spinării.

De ce se simtea dintr-o dată bine dispus? Când o cunoscuse, în pragul casei ei, Margot Pulver nu-l impresionase atât de tare. Asta fusese doar cu câteva ore în urmă... Și, deși spectaculoasă, rochia de pe umeră nu i se păruse atunci atât de înnebunitoare...

O blestema acum că-i tulburase liniaștea acestei oaze. Ce naiba căuta ea în bibliotecă? Avea vreo întâlnire galantă cu Lemon? Da, asta era explicația, fără îndoială. La urma urmei, nu oferi o asemenea rochie unei femei când n-ai un mic gând ascuns în minte...

Totuși, și-ar fi putut alege un alt loc de întâlnire! gândi el, furios că fusese deranjat. Avea și el dreptul să fie singur!

Până una-alta, privirea nu i se putea desprinde de fermecătoarea creațură care se mișca grățios pe sub ochii lui. Tesătura scânteietoare îi sublinia rotunjimile sânilor, coapselor, feselor... O văzu plantându-se din nou în fața șemineului, strângându-și brațele peste piept și tremurând ușor. Apoi o auzi strănutând.

De fapt, nu-i displăcea prezența ei. Avea oare într-adevăr chef să fie singur? Nu era chiar atât de sigur.

Stânjenit s-o mai privească mult timp pe ascuns, ieși din umbră. Si în clipa când el făcu un pas înainte...

... Margot Pulver se răsuci brusc. Îl fixă cu atenție și, fără voia lui, John se simți roșind sub intensitatea acestei priviri albastre.